

nævnte, f. Eks. den mellemkommunale Bestatning og Aktieselskabers Bestatning, kunde gøre Huslejeskatten overflødig, vil der dog ikke være nogen Ulykke i at vedtage denne Lov, thi Meningen med Huslejeskatten er jo den, at den skal være en supplerende Skat, som kun skal opkræves med det Formaal og i det Omfang, som er nødvendigt for at tilvejebringe Balance mellem Indtægter og Udgifter. Tilvejebringes denne Balance ad andre Veje, ved den mellemkommunale Bestatning og ved Bestatning af Aktieselskaber, vil jo med det samme Huslejeskatten derved gaa ned i samme Omfang eller maaſte ophøre at maatte svares. Jeg ser saaledes ikke, at der egentlig kan ſte nogen Skade ved at vedtage denne Lov, man foregriber ikke derved de andre Skatter, men man skaffer ganske vist midlertidige Resourcer, indtil disse kunne gennemføres. Jeg vilde betragte det som overmaade heldigt, om det Udvalg, hvortil vel denne Lov vil blive henvist, meget hurtigt maatte kunne naa til et Resultat, enten det nu blev en Godkendelse af denne Skat eller et Forslag om at tilvejebringe Midlerne paa andre Maader, ved andre Skatter, thi ſaa meget forekommer mig klart, efter hvad man hidtil har ſet, at intet mere vanskeliggør en Reform af en Skattelov, end at den kommer til at ſtaa i lange Tider paa Dagsordenen. Der vil ſaa fra alle Sider kunne fremkomme stærke Indvendinger derimod og rejſes en ſtor Agitation derimod, ſaa at det vil kunne blive umuligt at gennemføre baade det ene og det andet. Der vil til ſidſt være lige ſtor Vanskelighed over for alle Forslag, ſaaledes at man intet ſaar igennem, og jeg vilde dog anſe det for heldigt, at Udvalget i indværende Samling naaede til et poſitivt Resultat, hvad enten det gaar i den ene eller den anden Retning.

J. Sage: Det synes jo, ſom om det ikke vil være let at opnaa Enighed om den Skat, ſom ſkal kunne fylde Hullet i Rjøbenhavns Kommunes Kaſſe, og derfor vil jeg ogſaa tillade mig ganske i Almindelighed at udtale mig om dette Spørgſmaal. Thi var det ſaa, at der virkelig ſyntes at kunne naas et praktiſt Resultat, og at man hurtig kunde enes om denne Sag, vilde det jo have ſine Betæneligheder at fremkomme med almindelige Betragtninger over Skatteforhold, for ſaa vidt da overhovedet ens Ord ville kunne have nogen Betydning. De forſkellige ærede Medlemmer, ſom have udtalt ſig, den ene for det ene og den anden for det andet, forekommer mig nærmest at gaa ud fra, at det vil være vanskeligt at opnaa et praktiſt

Resultat, naar man ſkal enes om en Skat, ſom ſkal gælde for længere Tid, og det forekommer mig da, at man nærmest maatte kunne enes om en rent midlertidig Skat, ſaaledes at man kan ſaa Buſterum, i det mindſte et eller to Aar, og jeg tilſtaar, at jeg i den Henſeende hælber til den Anſtueſe, at man midlertidig maatte kunne forhøje nogle af de allerede beſtaende Skatter, ſærlig Indkomſtkatten, naar det, ſom den ſidſte ærede Taler hævdede, kunde blive ved et moderat Beløb. Men jeg tilſtaar tillige, at jeg ikke ſer, der i og for ſig er noget til Hinder for, at man gør et Forſøg med en progreſſiv Skat i den Retning, netop fordi det ſkal være midlertidigt, og fordi det ſkal være inden for bestemte beſkedne Grænſer. Jeg tilſtaar, at jeg i Principet er en Tilhænger af en moderat progreſſiv Beſtatning, og jeg ſkal nu komme til de Indvendinger, ſom kunne gøres derimod; de ere for øvrigt bekendte nok. Det forekommer mig i og for ſig lige ſaa rigtigt, lige ſaa retfærdigt, at der er en Progreſſion opad, ſom at der er en Vættelſe nedad. Vi have for Øjeblikket en Beſtatning, ſom letter de mindre Indtægter, og naar man ſaa lod hele Maſſen, de ſaakaldte Midelſtandsindtægter, ſvare det normale Bidrag, vilde det ogſaa være i og for ſig konſequent, og det forekommer mig ogſaa naturligt og rimeligt, at de ſtørre Indtægter ſik en moderat Progreſſionsſkat. Det kan ikke nægtes, at det er meget lettere at ſvare Skat af det overflødige end af det nødvendige, og ſelv om man ikke vil indſtrænke det nødvendige til det abſolut nødvendige til Livets Ophold, ſom ogſaa hos os er ſkattefrit eller har Moderation, ere alligevel Indtægter paa 2, 3—4,000 Kr., ſaaledes ſom Forholdene ere, nødvendige for deres Indhavere. Saa ſnart man derimod kommer op til 20—30,000 Kr. og derover, er det givet, at i de allerfleſte Tilfælde — det kan kun være i ganske ſærlige Tilfælde med ſærlige Repræſentationsudgifter eller lignende, hvor der maa gøres en Undtagelſe — vil en Progreſſion i Skatten i Virkeligheden være det retfærdigſte.

Jeg har tilladt mig at gøre en lille Beregning over, hvad f. Eks. Indkomſtkatten, hvis man forhøjer den progreſſivt fra 4000 Kr. med forſt $\frac{1}{2}$ pCt., dernæſt med 1 pCt. og til ſidſt endende med en Forhøjelſe af $\frac{1}{2}$ pCt., alſaa forhøjede den nuværende Indkomſtkat fra 3 pCt. opad til $4\frac{1}{2}$ pCt. paa de ſidſte Indtægter, vil beløbe ſig til. Man vil, idet Indtægterne fra 4—20,000 Kr. gibe 35 Mill. Kr. i Rjøbenhavn og Subtægterne fra 20,000 Kr. opad til 250 à 300,000 Kr., ſaa vil man hyderligere have ca. 25 Mill. Kr., alſaa tilſammen 60 Mill. Kr., ſom med